

**prof. dr hab. Karol Sławik
(1937–2012)**

Niedawno, 11 stycznia 2013 r., na cmentarzu parafialnym św. Anny w Warszawie-Wilanowie pochowano profesora zw. dr. hab. Karola Sławika, płk. w st. spocz., Kawalera Krzyża Oficerskiego Orderu Polonia Restituta, zmarłego nad ranem 31 grudnia 2012 r. po długiej i ciężkiej chorobie, z którą zmagał się przez ostatnie lata z ogromną godnością, do końca pozostając czynnym zawodowo.

Przez 57 lat aktywności zawodowej dał się poznać jako człowiek praworządny, pracowity, rzetelny i etyczny. Pracę rozpoczął zaraz po maturze od służby w bydgoskim pionie dochodzeniowym MO w sierpniu 1955 r. Zdobywając sobie szybko opinię specjalisty od wykrywania złożonych spraw o zabójstwa i rozboje, został przeniesiony do Komendy MO m.st. Warszawy. Łącząc pracę z nauką, w 1965 r. zdobył magisterium z prawa na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego i w kolejnych latach awansował od stanowiska zastępcy komendanta dzielnicowego Warszawa-Śródmieście, przez naczelnika Wydziału Kryminalnego Komendy MO m.st. Warszawy, do pozycji zastępcy komendanta wojewódzkiego MO w Krakowie ds. Służby Milicji i następnie zastępcy dyrektora Biura Kryminalnego KGMO. Ukoronowaniem drogi awansu służbowego było powołanie go na stanowisko dyrektora Biura Organizacyjno-Prawnego MSW. W tej roli Karol Sławik przewodził m.in. pracom legislacyjnym uwieńczonym ustawą z dnia 14 lipca 1983 r. o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych i podległych mu organów, w której podjęto próbę nadania form prawnych operacyjno-rozpoznawczym działaniom służb specjalnych. Na emeryturę przeszedł z końcem kwietnia 1988 r. w związku z oddaniem się przez niego wyłącznie pracy naukowej na organizującym się Uniwersytecie w Szczecinie. Karol Sławik, równoległe do służby w Milicji Obywatelskiej, zajmował się działalnością naukową – w 1975 r. na Uniwersytecie Jagiellońskim obronił rozprawę doktorską pt. „Wykrywanie sprawców kradzieży z włamaniami do mieszkań” (promotor prof. dr hab. Tadeusz Hanausek), następnie – już po 5 latach – habilitował się, również na UJ, na podstawie rozprawy pt. „Fałszerstwa krajowych i obcych znaków pieniężnych w Polsce w latach 1973–1977”. Kilka lat

wcześniej, w 1976 r. za całokształt dorobku naukowego z dziedziny kryminalistyki otrzymał nagrodę naukową im. Profesora J. Sehna, przyznaną Mu przez Radę Naukową Instytutu Ekspertyz Sądowych w Krakowie.

Stałą działalność dydaktyczną rozpoczął w lipcu 1982 r. po objęciu stanowiska docenta w Zakładzie Techniki Kryminalistycznej Instytutu Kryminalistyki i Kryminologii b. ASW, po czym w lutym 1988 r., już jako emeryt i doświadczony organizator, został jednym ze współtwórców Uniwersytetu Szczecińskiego, został powołany jako docent na stanowisko kierownika Katedry Kryminalistyki i Kryminologii na Wydziale Prawa US, na którym pozostawał aż do końca roku akademickiego 2006/07, tj. do ukończenia 70 lat, przewidzianego jako prekluzyjny dla profesorów zwyczajnych, belwederskich. Tytuł naukowy profesora zwyczajnego Karol Sławik uzyskał w 1990 r., specjalizując się w zakresie kryminalistyki, kryminologii, wiktymologii, psychologii kryminalistycznej, prawa karnego i policyjnego. W tych samych dziedzinach prowadził wykłady, stymulował badania i prace naukowe studentów i doktorantów Wydziału Prawa i Administracji w warszawskiej Uczelni Łazarskiego (dawną nazwą Wyższa Szkoła Handlu i Prawa im. Ryszarda Łazarskiego), w której od 1997 r. aż do śmierci pracował jako profesor zwyczajny. Posiadał uprawnienia radcy prawnego, doradzał m.in. Prezesowi Głównego Urzędu Celnego w okresie 1988–1991.

Według oceny współczesnych profesor Karol Sławik w swych badaniach wypracował modele ujawniania przestępstw i identyfikacji ich sprawców („Ujawnianie przestępstw i wykrywanie ich sprawców”, Warszawa 1994 r.). W głównym nurcie zainteresowania Profesora pozostawały niektóre rodzaje naruszeń prawa: fałszerstwa, zwłaszcza dokumentów publicznych, przestępstwa przeciwko mieniu (kradzieże pojazdów, kradzieże z włamaniami), przestępczość zorganizowana oraz zjawisko terroryzmu („Terroryzm. Aspekty prawno-międzynarodowe, kryminalistyczne i policyjne”, Poznań 2001–2003). Wiele jego prac miało charakter interdyscyplinarny i było rezultatem autorskich badań (wiktymizacja niektórych środowisk, funkcjonowanie organów ścigania i wpływ mass mediów na

przestępczość). Wyniki prowadzonych przez niego badań zostały spożytkowane na konferencjach naukowych (o terroryzmie, współczesnej przestępczości, niekonwencjonalnych metodach rozpoznawczo-wykrywczych). Najświeższe prace mogą być użyteczne dla osób pokrzywdzonych przestępstwami – „Prawno-kryminalistyczne środki przeciwdziałania zagrożeniom”, Warszawa 2010 r.

Profesor służył swą wiedzą rządowi RP – doceniając jego dorobek i wiedzę specjalistyczną, Decyzją Nr 4/95 z dnia 2 października 1995 r. przewodniczący Komitetu Spraw Obronnych Rady Ministrów powołał Go na członka Doradczego Zespołu Komitetu Spraw Obronnych Rady Ministrów ds. Współczesnej Przestępczości. Zespół przygotował szereg ekspertyz i opinii mających na celu polepszenie skuteczności działania organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości. Do ostatniej chwili był patronem młodej kadry – opiekunem naukowym ponad 800 prac magisterskich (na uczelniach Warszawy i Szczecina), promotorem 5 doktoratów (o kradzieżach w obiektach sakralnych, podpaleniach, prawnej ochronie środowiska, broni palnej, przestępczości komputerowej), autorem licznych recenzji doktorskich i habilitacyjnych oraz opinii w postępowaniu o nadanie tytułu naukowego profesora. Był autorem

23 monografii prawno-kryminalistycznych i kryminologicznych, podręczników i skryptów uniwersyteckich oraz ponad 170 artykułów i recenzji specjalistycznych. Przed śmiercią ukończył pracę i przygotował do publikacji materiały pt. „Zagrożenia życia i zdrowia ludzkiego w Polsce (aspekty prawno-kryminologiczne i medyczne)”.

Biorąc pod uwagę społeczną działalność Profesora, wypada wspomnieć, że wspomagał on wysiłki wiodących polskich kryminalistów, założycieli Polskiego Towarzystwa Kryminalistycznego, był przez wiele lat Członkiem Zarządu oraz Członkiem Rady Naukowej PTK, onegdaj także członkiem Zarządu Głównego Zrzeszenia Prawników Polskich, członkiem Krajowej Izby Radców Prawnych, współpracował z Europejskim Towarzystwem Psychologii i Ekspertyzy Pisma (Niemcy–Szwajcaria) oraz z hiszpańskim Królewskim Towarzystwem Grafologicznym (Barcelona–Madryt). Bez wątpienia należy zaliczyć Go do grona współtwórców i kontynuatorów polskiej szkoły kryminalistyki.

Opr. dr Bogusław Zając (współpracownik Profesora od października 1966 r.), adiunkt, Uczelnia Łazarskiego w Warszawie